

χαμαιλέοντεις πολιτικές όταν το σύστημα υγείας σκοτώνει

με αφορμή την αναληψία και την αγριανθρωπιά στα νοσοκομεία «Έλενα» και «Αλεξάνδρα»

Θα μπορούσε να είναι μια συνηθισμένη ιστορία –και είναι. Είναι όμως πάνω απ’ όλα η ιστορία της Πηνελόπης: μιας γυναίκας 65 χρονών με σοβαρά προβλήματα υγείας και πιστοποιημένη αναπηρία. Και η οποία –όπως και εκατοντάδες άλλοι άνθρωποι που έχουν και αυτοί την ασφαλιστική κάλυψη του βιβλιρίου πρόνοιας– έμεινε ξαφνικά, από τη μια μέρα στην άλλη, χωρίς ζωτικά φάρμακα, απαραίτητα όχι μόνο για την υγεία της αλλά και για την επιβίωσή της. Γιατί απλά κάποιος έτσι αποφάσισαν. Παράνομα; Ναι, παράνομα, αν και αυτό είναι παντελώς αδιάφορο (και για τους μόνους που έχει σημασία είναι αυτούς που διαρκώς επικαλούνται το νόμο και την τάξη αντί για τη ζωή και την ελευθερία).

Είναι η ιστορία μιας ηλικιωμένης γυναίκας που παρακολουθείται συστηματικά από τους γιατρούς του «Έλενα». Για χρόνια, κάθε μήνα, οι γιατροί την εξέταζαν και ανέγραφαν στο βιβλιάριο πρόνοιας την φαρμακευτική της αγωγή. Και μετά ακολουθούσαν οι διαδρομές της γραφειοκρατίας (λίγο ακαταλαβίστικες, είναι η αλήθεια, για όσους/ες δεν έτυχε ποτέ να έρθουν σε επαφή με το κλέος του ελληνικού πολιτισμού που ονομάζεται βιβλιάριο πρόνοιας): αρχικά η Πηνελόπη πήγαινε στο φαρμακείο του «Έλενα». Εκεί της τοποθετούσαν πάντα με σφραγίδα ένα μεγαλόπρεπο «Στερείται» στη συνταγή (μετάφραση: το φαρμακείο του νοσοκομείου δεν έχει και δεν μπορεί να της προμηθεύσει τα φάρμακα). Νέα διαδρομή, αυτή τη φορά στο φαρμακείο του «Αλεξάνδρα» για την εκτέλεση της συνταγής. Μια υποχρεωτική μηνιαία τελετουργία όχι μόνο για την Πηνελόπη αλλά για εκατοντάδες ή χιλιάδες ανθρώπους που έχουν βιβλιάριο πρόνοιας και παρακολουθούνται από κλινικές του «Έλενα».

Μέχρι τον προηγούμενο μήνα. Όπου στην Πηνελόπη –και σε κάθε Πηνελόπη– ανακοινώθηκε ξερά ότι το φαρμακείο του «Αλεξάνδρα» δεν είναι υποχρεωμένο να δίνει τα φάρμακα στους/τις ασφαλισμένους/ες με βιβλιά-

αντίσταση, αγώνας, αλληλεγγύη

απέναντι σε κάθε τι που ληηλατεί τη ζωή μας

αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό ιατρείο-φαρμακείο Νέας Φιλαδέλφειας, Νέας Χαλκηδόνας, Νέας Ιωνίας @ γύρω περιοχών | 2155053268 | koinonikoiatreionfpx.espinblogs.net ■ αυτοοργανωμένη δομή υγείας Εξαρχείων | 6938926800 | adye.espinblogs.net ■ ιατρείο αλληλεγγύης Πατησίων-Αχαρνών | 6971847950 | iatreioapa.blogspot.gr ■ κοινωνικός χώρος για την υγεία | Πετράλωνα | 6972751620 | kxy.espinblogs.net ■ no land | αυτοοργανωμένη κοινωνική δομή υγείας πλ. Βικτωρίας-Πατησίων | 6976739070

ριο πρόνοιας και ότι θα πρέπει να εκτελέσουν τη συνταγή τους από το φαρμακείο του «Ελενα». Και σε κάθε περίπτωση, αν το «Ελενα» δεν έχει φάρμακα, δεν τους αφορά.

Το απίστευτο είναι ότι τα δύο νοσοκομεία, «Ελενα» και «Αλεξάνδρα», είναι στην πραγματικότητα ένα, ενιαίος οργανισμός με κοινή λειτουργία, προϋπολογισμό, σύστημα προμηθειών και διοίκηση! Έτσι, στο σουρεαλιστικό σκηνικό που ξαφνικά –μετά από χρόνια– στήθηκε απέναντι σε εκατοντάδες ή χιλιάδες δυστυχείς, δύο διαφορετικά τμήματα της ίδιας ουσιαστικά υπηρεσίας παραπέμπουν το ένα στο άλλο, δηλώνοντας ότι εκείνο είναι το μόνο αρμόδιο.

ιστορίες τρέλας (η ιστορία μέσα στη ιστορία)

Με το ασφαλιστικό βιβλιάριο της πρόνοιας, η μοναδική δυνατότητα των ασφαλισμένων για λήψη φαρμάκων περιορίζεται στα κρατικά φαρμακεία των νοσοκομείων (δεν έχουν τη δυνατότητα να εκτελέσουν τη συνταγή σε ιδιωτικό φαρμακείο). Νομοθετικά –και για λόγους ισορροπίας και λειτουργίας του συστήματος– στην περίπτωση έλλειψης κάποιου φαρμάκου, οι ασφαλισμένοι/ες κατοχυρώνονται (απόλυτα) για να το παραλάβουν από οποιοδήποτε άλλο νοσοκομείο.

Στην πράξη τα νοσοκομεία, αντιμέτωπα με οξεία έλλειψη φαρμάκων, αρνούνται συστηματικά να εκτελέσουν συνταγογράφηση γραμμένη από κλινική κάποιου διαφορετικού νοσοκομείου. Τυπικά οχυρώνονται πίσω από μια εγκύκλιο που αναγράφει το αυτονόητο, ότι το φαρμακείο κάθε νοσοκομείου οφείλει να διαθέτει ενεργό απόθεμα για να καλύπτει τους/τις ασφαλισμένους/ες της πρόνοιας που παρακολουθούνται απ' αυτό: παραπέμπουν έτσι τους/τις ασθενείς πίσω στο αρχικό νοσοκομείο. Έτσι, και σε καθημερινή βάση, χιλιάδες άνθρωποι περιφέρονται μάταια στην πόλη αναζητώντας απεγνωσμένα τα φάρμακα που έχουν ανάγκη και εισπράττοντας τη βλακεία και την τρέλα της γραφειοκρατίας.

Τα πράγματα γίνονται ακόμη χειρότερα για τους δημότες του Δήμου Αθηναίων: η γραφειοκρατική εμμονή, η τυπολατρία και η προσήλωση στο γράμμα κάθε αράδας της (έτσι και αλλιώς αλλοπρόσαλλης) νομοθεσίας που διέπει την έκδοση του βιβλιαρίου πρόνοιας, έχουν δημιουργήσει τη χειρότερη κοινωνική υπηρεσία της χώρας. Ως αποτέλεσμα, η αναμονή για την έκδοση ή την ετήσια ανανέωση του βιβλιαρίου της πρόνοιας από την κοινωνική υπηρεσία του δήμου ξεκινάει από τους 3 μήνες (για όσους/ες έχουν κατεπείγοντα ή χρόνια προβλήματα υγείας) και ξεπερνάει τους 7 ή 9 μήνες για όλους τους υπόλοιπους. Τυπικά, τα δεκάδες χιλιάδες θύματα αυτής της πολιτικής δικαιούνται πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική κάλυψη και περίθαλψη κατά τη διάρκεια της αναμονής για την έκδοση ή την ανανέωση του βιβλιαρίου. Στην πράξη –και με συνοπτικές διαδικασίες– πετιούνται έξω από το ΕΣΥ.

και απέναντι σε όλα αυτά;

Αυτό που συναντάει κανείς σε ένα νοσοκομείο σαν ασθενής είναι ένα σύστημα υγείας που μπλοκάρει την υγεία λειτουργώντας αντίθετα με την αξία της ζωής που υποτίθεται ότι υπηρετεί.

Δεν υπάρχει καμία απολύτως ελπίδα, καμία πιθανότητα να αλλάξει το οτιδήποτε χωρίς τη δική μας ενεργή δράση και τους δικούς μας αγώνες. Τα 7 χρόνια του μνημονίου αποδεικνύουν το αυτονόητο: δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από τους από πάνω. Ακόμη και σήμερα, η κοροϊδία δεν έχει τέλος: το «παράλληλο πρόγραμμα» της κυβέρνησης για την υγεία προβλέπει την κάλυψη 2,5 εκατομμύρια ανασφάλιστων με προβλεπόμενη δαπάνη το αστείο ποσό των 100 εκατομμυρίων ευρώ. Αύριο τα πάντα θα είναι όπως και σήμερα: εφιαλτικά. Για εμάς είναι αυτονόητο ότι δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από το σύστημα και προφανώς δεν το έχουμε ανάγκη. Αντίθετα, γνωρίζουμε ότι η συντήρησή του συνεχίζει και θα συνεχίζει, με περιόδους χάριτος και λιτότητας, μέσω της δικής μας αδράνειας και ανοχής.

Έτσι, τα πάντα καταλήγουν εκεί όπου θα έπρεπε πάντα να βρίσκονται: στα χέρια μας. Ανήκει σε μας η δυνατότητα να πολιορκούμε και να καταλαμβάνουμε τα νοσοκομεία όταν το σύστημα υγείας σκοτώνει. Και ας τα διαχειριζόμαστε οι ίδιοι και οι ίδιες και να δημιουργούμε καινούρια εγχειρήματα όταν όλα καταρρέουν: είναι το απολύτως ελάχιστο!